

Synodaliteit in de Nicolaaskerk te Nieuwegein: ‘Kleine dingen kunnen een groot verschil maken’

INTERVIEW

Wereldwijd wordt in de Rooms-Katholieke Kerk flink gepraat over ‘synodaliteit’: een meer luisterende kerk. In oktober kwamen de bisschoppen van over de hele wereld daarvoor in Rome bijeen. Hoe gaat het eigenlijk met synodaliteit in Nederlandse parochies?

[Sanne Gerrits](#)

vrijdag 26 januari 2024 om 15:18 aangepast 19:58

'Als parochiekerk keken we al hoe we de mensen meer betrokken bij de kerk konden krijgen. En niet alleen op zondag', vertelt kerkbestuurder Ronald Walstijn. Beeld is een archieffoto van de Agneskerk in Den Haag.anp / Henriette Guest

Deel 2 van een korte serie: De Nicolaaskerk te Jutphaas, Nieuwegein. Ronald Walstijn werkt naast zijn baan als projectmanager als vrijwilliger bij de kerkcommissie. Hij vraagt zich af: 'Hoe krijgen we de mensen de kerk weer in?'

Wanneer dachten jullie als kerk: We willen iets doen met synodaliteit?

'Voordat paus Franciscus kwam met synodaliteit, waren we als parochiekerk al aan het kijken, hoe we de mensen meer betrokken bij de kerk konden krijgen. En niet alleen op zondag, we proberen een open kerk te zijn. Kunstenaars kunnen bij ons hun werk tentoonstellen, er kunnen doordeweeks lezingen gehouden worden. Ook maken verschillende migrantengeloofsgemeenschappen gebruik van ons gebouw. Mensen kunnen doordeweeks in

onze Mariakapel een kaarsje opsteken. Ik vind het altijd zonde dat zo'n mooie kerk als de onze alleen op zondag open is.'

Welke stappen hebben jullie gezet om synodaler te worden als kerkgemeenschap?

'We hebben een begeleider aangesteld voor het proces. Begin december vorig jaar heb ik een aantal parochianen uitgenodigd. We vroegen hen naar hun verwachtingen van het synodale proces. De parochianen gaven aan meer aandacht voor elkaar te willen als gemeenschap, dat iedereen gezien wordt in onze kerk. We willen niet alleen een plek zijn waar een viering is, maar ook een plek om elkaar te ontmoeten. Verder vonden de parochianen dat beleving belangrijker zou moeten worden. Dat wil zeggen dat naar de kerk gaan geen automatisme wordt, maar dat je er echt iets uithaalt.'

Hoe willen jullie concreet gaan bouwen aan meer ontmoeting en beleving?

'Het mooie van de Katholieke Kerk is dat we al heel wat ouderwetse gebruiken hebben. Het valt ons op dat we juist daarmee jongeren aanspreken. Ze zijn gevoelig voor de rituelen. We hebben ook een intentieboek, waarin mensen hun gebedspunten kunnen opschrijven. Als je in de kerk zit en er wordt gezamenlijk voor jouw gebedsintentie gebeden, dat doet je wat. Je krijgt het gevoel dat je uniek bent en dat jouw zorgen ertoe doen.'

'We willen ook vieringen gaan organiseren in het ziekenhuis en in de gevangenis.'

Ik ben op bezoek geweest bij kerken die dat al heel goed doen. Een priester zei: 'Als iemand een misintentie voor een zieke kanariepiet wil doen: ik lees het wel voor.' Dat vraagt wel een soort omdenken. We moeten meer met de gevoelens van mensen doen. Maar ook met multimedia, bijvoorbeeld het gebruik van een scherm. Kleine dingen kunnen een groot verschil maken.'

En wat willen jullie doen om ontmoeting te bevorderen?

'Na de kerk drinken we nu koffie. Mensen kunnen na de viering nog met elkaar in gesprek gaan en hoeven niet meteen weer weg. We willen ook vieringen gaan organiseren in het ziekenhuis en in de gevangenis.'

Jullie kerk is één van de acht binnen de parochie. Priesters hebben het al zo druk, gaan al die plannen dan wel lukken?

'Dat is inderdaad het probleem waar we mee zitten. En dat geven de mensen ook aan. Ze missen de pastoor als het gezicht van de parochie. We hebben hier nog geen oplossing voor kunnen bedenken. In het voorjaar willen we specifiek een synodaal gesprek organiseren met jonge gezinnen. Hier in Jutphaas wordt een nieuwe wijk gebouwd waar waarschijnlijk veel jonge gezinnen gaan wonen. We hebben een programma voor jonge kinderen, Kat Kids. We willen nu al aan de slag, zodat de kinderen er straks meteen terecht kunnen als ze er wonen.'

Bij ons in de kerk komt een Vietnamese gemeenschap samen. Wij zijn er als parochianen ook een keer bij geweest. Je verstaat er niets van, maar toch kun je de viering volgen, omdat de volgorde van liturgie is hetzelfde. We voelen ons nu meer verbonden met die mensen. Na de mis eten ze ook samen, ik werd er heel erg bij van. Dat was een goede beleving van kerk-zijn.'

Eigenlijk wil ik gewoon, dat mensen met een blij gevoel naar huis gaan als ze naar de kerk zijn geweest. Dat ze zijn geraakt.’

